

PLAVÁČEK V PÁBĚŠH

Čtvrtek, 02 květen 2024

Páček o emigraci jsem vyslechl mnoho. Povím dnes jeden za všechny, který mi u večerního ohně osobně vyprávěl jeden chlapec, který má plaveckou Kvakin. On a dva slovenští chlapi se tehdy prostě dali spát u hranic, a tohle zdlouhavé státní hranice do západního Německa se okamžitě rozhodli oslavit. Láhev slivky kolovala a dokonce si i zazpívali. Po krátké době, k níž přijel dříve a rozjařeně ho byli překvapeni, se posměšky.

Byli zatčeni. Od plotu na skutečnou státní hranici to totiž bylo něco, kde i pátá set metrů. Tohle ovšem mladenci nevěděli. Do vězení - Kvakin ale nešel. Podepsal deset let v uhelných dolech. Po třech letech práce v dolech se mu spěšně podařilo na gumovém člunu přejít k Dunaji do Rakouska. Mezi kamarády jsme ho proto občas přezdívali Plaváček.

Jeho životní páček je zajímavý. Byl to drobný chlapec, narozen asi 1943, vážil zhruba 160 cm. Byl neuvěřitelně skromný a pracovitý a nikdy se žádnou ženou nebydlel. Velice dobře zpíval a hrál na mandolinu a pianovou harmoniku.

Šel pak v Kanadu u města Princ George v Britské Kolumbii, a do penze tam sázel stromky a patřil k těm nejvíce konájm. Za městem pak koupil parcelu a bez povolení si na ní postavil veliký dům, odhadem 250 m². Přijel jeho skromnosti to rozum nebral.

Má i zvláštní stavební metodu. Většina páčků v domě byla z palet. Ze té strany v horním patře byl prosklený ochoz a veškerá okna byla profesionálně prýce českých rukou. Nad odpověď na dotaz, kdo je událost, jsem nevěřivě pokroutil hlavou.

Kvakin v té době, bůhvě jak dlouho, se z vojny k rodině nevrátil. Byl odsouzen k několika letům vězení a po propuštění šel ve Velké Británii. Kvakin po té době přijel a našel ho tam v domově, dle chodců. Vyšel papírově nájležitosti a též, dle státníka SS, ale i vynikajícího truhlářského, přivezl k sobě a on mu vyrobil perfektní okna.

Když též země měl, pohřbil je za domem a hrob pečlivě udržoval. Po té době mu zůstala krásná heligonka, za kterou jsem mu nabízel horentně sumy, ale odpověď Kvakina vždy byla: âžTa je po té době, tu nikdy neprodám.

Nikdo neví, jaké to je.

Kvakina postihla vážná onemocnění mozku a mrtvice a skončil v ústavu pro

podobně postaven. Z jeho domu pak zmizely hodnotné hudební nástroje včetně otcovy harmoniky.

Děm byl zbytek a parcela prodána. Peníze z prodeje pozemku a v bance byly použity k úhradě pobytu Kvákina v instituci, ze které se stejně pokoušel náležitě utáct. Tak byl pak přestěhován o patro výše, odkud jí nebylo nikomu.

Měl jsem toho podivná docela rád. Poslal jsem mu tam rádio a několik kazet lidových písní. Měl je rád. Zemřel po čtyřech letech uzavřeného pobytu na malé címě s postelí, kde mohl pouze na záchod a zpít.

Připravil po třech letech harmonice jsem nevzdával. Jistě chlapík českého původu si hodnotně věci z Kvákinova domu odnesl k sobě. Má přitom na útěchu tuto lumpárnu po které se objevil a žpíská pl chlapík ke zdi. Takže harmonika Kvákinova otce komůch prsou!

Rád bych vám zahrál!

Pepa Kouba